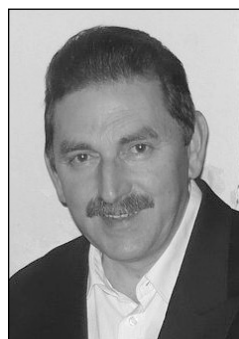

CIVIL SZERVEZETEK, EGYESÜLETEK

Háló – Közösségfejlesztő Keresztény Egyesület

A Háló a katolikus közösségek Kárpát-medencei, magyar kezdeményezésű keresztény mozgalma. A Délvidéki Háló a Kárpát-medencei Háló egyik régiója.

A Délvidéki Háló egyik célkitűzése a magyar katolikus keresztény lelkiségi mozgalmak, az egyházközösségekben működő közösségek és karitatív társaságok tagjai, a keresztény értékrendet valló pedagógusok, vallásos fiatalok, családoso közötti kapcsolat építése és ápolása, közösségi egyház építése. A Hálónak nincs hagyományos értelemben vett tagsága. A leglazább kötődés, ha valaki egy-egy találkozón megjelenik. Közöttük vannak olyanok, akik rendszeresen visszajárnak, ezekben a személyekben kialakult a Hálóhoz, a közösséghez való kötődés. Vannak olyanok, akikben megérik az elkötelezettség igénye, hogy feladatot, felelősséget vállaljanak, illetve részt vegyenek a Háló szervezésében mint munkatársak. A vajdasági Háló 1997-ben Adán alakult, és feladatául tűzte ki, hogy feltérképezze a magyar nyelvű kisközösségeket Vajdaság területén. Az első Háló-találkozót a Délvidéken 1997-ben rendezték meg Zentán, ahol misét mutatott be msgr. Huzsvár László nagybecsereki megyés püspök. A Háló-találkozókra évente kerül sor, mindig más-más helyszínen: Székelykevény, Versecen, Sándoregyháznak, Pancsován. A délvidéki Háló mozgalomban körzetek szerint a központokban évenkénti találkozók jöttek létre, így Muzslyán a közép-bánáti körzetben. Az utóbbi években rendszeressé vált a bánáti Háló mozgalom nagy találkozója a muzslyai Emmausz fiú-kollégiumban. A Háló – Közösségfejlesztő Keresztény Egyesület székhelye Muzslyán van, a Magyar kommün 12. szám alatt, elnöke és hivatalos képviselője 2005-től Halmai Tibor. Az egyesület évente 12–14 rendezvényt, találkozót, képzést szervez.

Halmai Tibor

A muzslyai rádióklub – YU1GMN

A muzslyai rádióklubot 1950-ben karbidlámpa fénye mellett alapították azok a lelkes fiatalok (Kiss József, Sziveri János, Szőke István, Kovács István, Kónya Ernő, Sütő Sándor és Micsik József),

akik már abban az időben ráéreztek a rádiózás jövőbeni szerepére, amelyet majd a társadalomban, az ember életében be fog tölteni. Abban az időben a faluban még nem volt villanyáram, hiszen 1951-ben kezdték bevezetni, és akkor is csak fokozatosan, volt, ahová az áram csak az 1960-as években jutott el. Az igazi tevékenységük csak 1956-ban vette kezdetét, amikor a lelkes kis csapat elkészítette az első házilag előállított adó-vevő készüléket (amely két különálló készülékből állt), be lett jegyeztetve, és nemsokára megkapta a belügytől a működési engedélyt a YUIGMN hívójelre. Abban az időben rádiókapcsolatot teremteni a külvilággal nagy szó volt, ekkor történt a magyarországi 56-os forradalom és szabadságharc is. A hatóság állandó ellenőrzése abban az időszakban elkerülhetetlen volt, akárcsak azoké a személyeké, akik az egyesületben tevékenykedtek. A világgal való közvetlen kommunikáció nagyon népszerűnek bizonyult, különösen a fiatalok körében, akik Nyugaton látták boldogulásukat, álmaik megvalósítását. Sok fiatal kapcsolódott be a rádióklub munkájába, részben az említett ok miatt, részben pedig amiatt, mert a rádiózás akkor annyira új volt. A klub akkoriban 50 tagot számlált.

A rádióklub mindenese Kiss József volt, aki szabadidejét családjának és az egyesületnek szentelte. Mindent megtett annak érdekében, hogy az egyesület fejlődése, lendülete töretlen maradjon. Kiss a rádiózás kiadásait saját eszközeiből, forrásaiból fedezte. Különben szakmájában (rádió- és tévémechanikus) nagy megbecsülésnek, tiszteletnek örvendett a faluban, sőt szakmai körökben is. 1961-ben Tito stafétájának útját közvetítették rádió adó-vevő készülékkel, ami nagy szakmai kihívást jelentett abban az időben.

Az első klubhelyiség a Sípos-kisház volt az iskola mellett, majd a volt községháza épületében kaptak helyet (az új moziépület helyén).

A rádióklub épülete

A hetvenes években, amikor Jugoszlávia nyitott Nyugat irányába, engedélyezték az első adó-vevő készülék behozatalát 1971-ben Japánból. 1990-ben cserélték le egy korszerűbbre, amelyet még a mai napig is használnak. A múlt század nyolcvanas éveiben a településen kívül a helyi közösség tanácsának anyagi ráfordításával felállítottak három 24 méter magas fémantennát, amelyeknek a jó fekvése biztosítja az egész napos elérhetőséget, jó hullámterjedést. Akkor kaptak egy elmozdítható helyiséget (konténer), amelynek köszönhetően zavartalan az egyesület munkája. Több ezer rádió-összeköttetést hoznak létre hetente, így nincs a világon olyan ország, amellyel nem létesítettek kapcsolatot az éter hullámain keresztül. A klasszikus kapcsolatteremtési módok mellett, mint a Morse-telegráf és a fónia, egyre jobban teret hódítanak a digitális kommunikációs formák is (géptávíró, képátvitel stb.), amelyekhez nélkülözhetetlen segédeszköz napjaink mindenese, a számítógép. Az egyesület a különböző versenyeken eredményeket ér el, erről tanúskodnak az egyesület falán kifüggesztett oklevelek, érmek. A nyolcvanas-kilencvenes években heten a faluban saját rádió adó-vevő állomást működtettek, a házaik melletti területen 14–18 méteres antennákat állítottak fel.

2006-ban a CQ WORLD WIDE versenyen (a rádióamatőrök olimpiáján) 7 MHz-en a fónia kategóriában a világon hetedik, Európában ötödik helyezést értek el, míg telegráfiában a világon az ötödik, Európában a harmadik helyen végeztek. Ezeken a versenyeken 48 óra alatt több mint 2000 kapcsolatot teremtek a világ 140 országával. Ezek az eredmények önmagukért beszélnek. Nem jelentéktelen megemlíteni, hogy a több mint húszéves adó-vevők nem tudták felvenni a versenyt a korszerűbb technológiával rendelkező klubokkal. 21 megahertzen Európában első helyezést értek el, amiért plakettet kaptak a japán DX-versenyen, míg 7 MHz-en másodikkok lettek. Akik még ma is aktívak: Szűcs József, Kovács László. A rádióklub elnökei, akik az egyesületet vezették az elmúlt 60 év alatt: Kiss József (1956–1978), Báló József (1978–1982), Papp Tibor (1982–1986), Báló József (1986–1994), Báló Ernő.

Nők Klubja

A *Torontál* újságból tudjuk, hogy a két világháború közötti időszakban a Gazdakör keretében létezett a nőegylet, amely a nőket igyekezett bekapcsolni az egyelet munkájába. Képzéseket, előadásokat szerveztek a nők számára az őket érintő témákkal kapcsolatban

(tisztálkodás, főzés, női betegségek, gyermeknevelés stb.), emellett a kézimunkázás különböző formáival, technikáival is foglalkoztak.

A második világháború után a nők társadalmi helyzete alapiában megváltozott, az egyenjogúságuk elnyerése után mind jelentősebb szerepet vállaltak és kaptak a társadalmi-politikai életben. Nemcsak a családdal, a gyermekek nevelésével, a családi tűzhellyel kapcsolatos, házon belüli feladatokat végezték, hanem lehetőség adódott arra, hogy képességük, tehetségük alapján az ún. nagyvilági életben is szerencsét próbáljanak. A nyitás is egy folyamat, és mint minden változás, időigényes, emellett személyfüggő, hiszen a viselkedési normák, a szokások nehezen változnak meg, az újdonságok iránt nem mindenki fogékony. Muzslyán a nők aktívan kivették részüket a mindennapi feladatokból, a réti földművesmunkából, a kulturális és a sportéletből. A hetvenes években, a javuló társadalmi-gazdasági körülmények időszakában született meg a nők körében az a gondolat, hogy ők is megalakítják egyesületüket. Erre 1974 februárjában került sor. Az egyesületet Nők Klubja néven jegyezték be, első elnöke Palatinus Aranka volt, a titkár Restás Anna tanító néni. Kezdetben a betegek, idősek látogatását, a nők napjának alkalmi műsorral való megünneplését tűzték célul. Számtalan egészségügyi felvilágosító előadást szerveztek, amelyeken orvosok adtak elő. Céljaik egyike volt az alkalmi ünnepek megrendezése, a hagyományok különböző formáinak összegyűjtése, ápolása, átmentése az utókor számára.

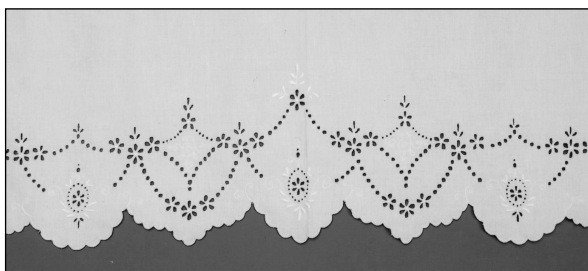
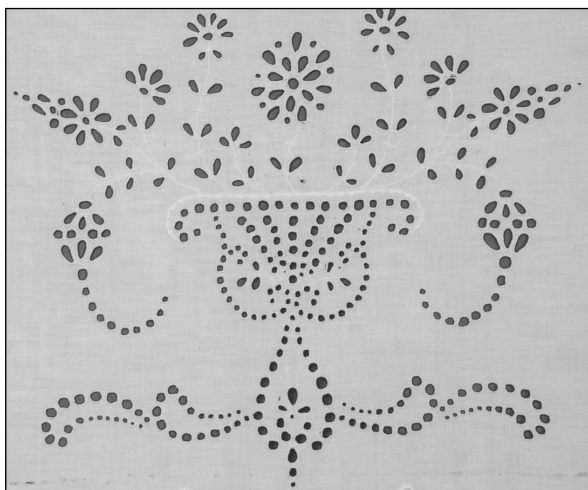
A Nők Klubjának tagjai
és kiállításuk

1977 óta szervezetteren vettek részt a MIRK-en (kézimunkázók és gyűjtők nemzetközi kiállítása), és évről évre mind jobban és jobban

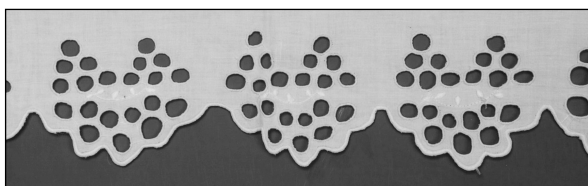

teljesítettek. Több dobogós helyezést értek el ezeken a nemzetközi rendezvényeken, amikor a különböző versenykategóriákban kiállított munkákat pontozták. A kiállított munkák között található hímzés (fehér, színes), kivarrás, horgolás, kötés, szalmázás stb., különböző téma köré összegyűjtött tárgyak, falvédők, szentképek, festmények, egyéb régi tárgyak, képzőművészeti alkotások stb.

A Nők Klubjába járó asszonyok célkitűzései között található az emberi élet különböző szakaszaihoz kötődő hagyományoknak, szokásoknak (nagyanyáink vallási, világi, tárgyi hagyatékainak) az összegyűjtése és átmentése az utókor számára. A fejlődés érdekében több színvonalas szakelőadást szerveztek a kézimunkázó nők számára különböző témákban. Az egyesület keretén belül többféle tevékenységgel foglalkozó szekciókat találhatunk: szociális esetek

Fehér lyukhímzéssel, kék vagy rózsaszín háttérrel készült díszpárna 1900-ból

Fehér lyukhímzéssel készült függöny 1900-ból. Abban az időben a fehér sifonból készült függönyök voltak divatban

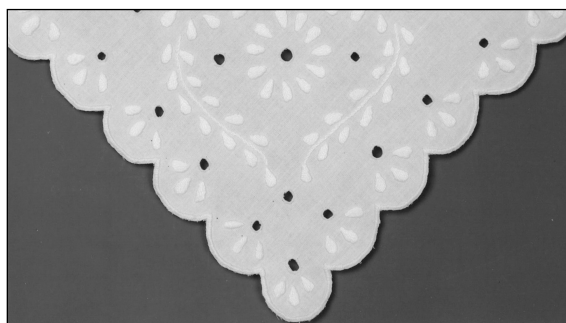
A szekrénypolcok díszítésére használt lyukhímzéses csík

fellelése, összeírása, a Tiszavirág zenekar és vegyes kórus, amelyek részt vesznek a Durindó népdaltalálkozón. A faluban el sem képzelhető egyetlen rendezvény sem, amelynek a megvalósításában nem segítenének a Nők Klubjának szorgos kezű tagjai: a főzés mellett a takarítást is vállalják, mert önzetlenek, szorgosak, szerények, csendesek, melegszívűek. Ezért nagy becsben tartja őket a többi civil egyesület és az önkormányzat.

Nagyanyáink hagyatéka – Az 1900-as évekből megőrzött hímzések, falvédők (az 1936-os muzslyai Gyöngyösbokréta ünnepélyről), almáriumruhák. A muzslyai pipacsos asztalterítők különböznek a szűkebb és tágabb környezetben található hasonló mintáktól, pipacsoktól. A képeken néhány hímzés, asztalterítő stb. látható, amelyek a muzslyai nők kézimunkázásának múltra épülő hagyományát mutatják be.

Színes cérnával, szálöltéssel és kitöltéssel hímzett pipacsos asztalterítő. A muzslyai pipacsminták különböznek a debellácsi és az adai mintáktól

Fehér lyukhímzés és kitöltés kombinációjával készült asztalterítő-sarok

Fehér lyukhímzéssel és kitöltéssel készített almáriumruha

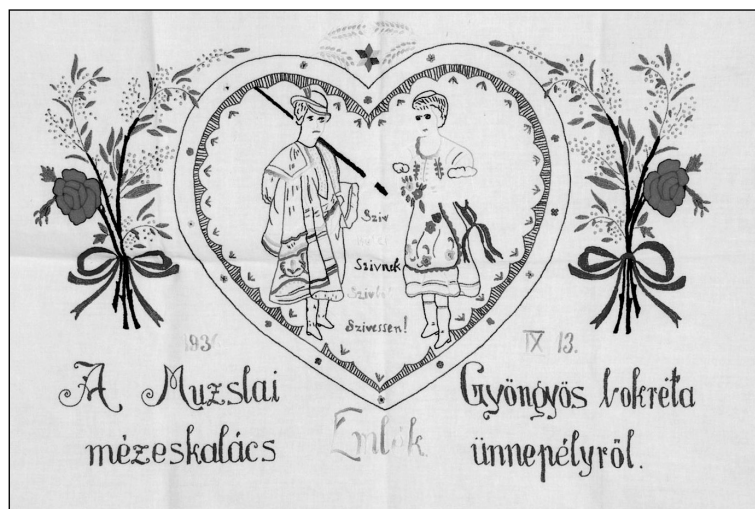

Széles körű tevékenységük ellenére nincs állandó helyiségük, a többi civil szervezettel ellentétben. Többször váltották helyüket (a helyi közösségben, a Petőfiben, a Muzslyaiak Klubjának épületében). Az elmúlt évtizedekben a Nők Klubjának több elnöke is volt: Palatinus Aranka 1974–1980, Miklós Erzsébet 1981–1983, Borsos Irén 1984–1995, Lázár Enikő 1996–97 és újra Palatinus Aranka.

Palatinus Aranka (1951–) jogász 1974-től tagja a muzslyai Nők Klubjának. Ápolja a hagyományokat, nagyanyáink hagyatékát, hímez, horgol, gobelint készít. Iratos falvédők, régi fényképek, régi használati tárgyak, parfümös üvegek, szentek szobrainak gyűjtője. Gyűjteményeiből több kiállítást szervezett. A muzslyai helyi iroda főnöke és anyakönyvvezetője. Rendszeresen írt, ír: 1970-től a *Bánáti Híradónak*, a *Dolgozók* muzslyai mellékletének a szerkesztője, 1997-től a *Muzslyai Újság* szerkesztőségének a tagja. Helytörténet-kutatással és néprajzgyűjtéssel foglalkozik. Tagja a Kiss Lajos Néprajzi Társaságnak, a Vajdasági Magyar Folklórközpontnak, a Vajdasági Magyar Újságírók Egyesületének, a Magyar Katolikus Újságírók Szövetségének. Néprajzi tanulmányai és dolgozatai hazai és külföldi folyóiratokban jelentek meg. A dolgozatok Muzslyához kötődnek. Megjelent könyvei: *A Szűzanya oltalmában* (2002), *Muzslya 1956* (2006), Társszerző: *Lehel – 50 éves a kézilabda Muzslyán* (2007). Néki köszönhetően az egyesület tevékenysége túlnőtte a falu, régió határait, aktivitásával felhívta a közvélemény és a szakma figyelmét. A klubban fejlődés tapasztalható a tagság számát illetően, emellett bővül a tevékenységi körük, és szerteágazó ténykedésüknek köszönhetően mind sokrétűbbek a fellépéseik. Folyamatosan hallatják

Palatinus Aranka

Falvédő, amelyik igazolja, hogy Muzslyán 1936. szeptember 13-án Gyöngyösbokréta és mézeskalács-ünnepély volt

hangjukat a nők társadalmi helyzetéről, és jogaik megteremtése érdekében fórumokon, összejöveteleken szóvá is teszik véleményüket. Nagyon sok nőegylettel ápolnak gyümölcsöző kapcsolatot határon innen és túl.

Maltézer kisállattenyésztők egyesülete

A múlt század hatvanas éveiben a helyi közösség területén szükség mutatkozott egyesületbe tömöríteni a kisállattenyésztőket. Mindenekelőtt azért, hogy nyilvántartásba vegyék azokat, akik egy-egy kisállat tenyésztésére szakosodtak, képviselhessék az érdekeiket különböző helyeken és szinteken, közösen tudjanak fellépni a rendezvényeken, versenyeken, a szakmai tanácsadás területén, különböző fajok megvásárlásakor, beszerzésekor, piacokon, kisállatok szállításakor stb. A település területén sok kisállattenyésztőről tudtak a helyi közösség titkárságán, a szövetkezetben már az ötvenes évekből: Varga József (cipész, aki galambbírói vizsgát is tett), Dégi János stb. 1962-ben a galambászok kezdeményezték az egyesület létrehozását Maltézer néven, mivel a helybéli galambászok ebből a fajból (máltai galamb) tenyésztettek legtöbbit. Az alapítók: Szilasi Mihály, Rác György, Marócsik András, Kószó János, Kovács Péter, Barta Mihály, Varga József, Gyömbér György, Lakatos Dezső, Égető Sándor, Sziveri Miklós, Barta Mihály és Szabó János, utóbbi 1999 decemberében a németországi Aidenbachban a máltai galambok kiállításán I. helyezést ért el. A kezdet akkor is nehéz volt, be kellett gyűjteni az adatokat: ki milyen és mekkora állatállománnyal rendel-

A galambásztotthon

kezik, milyen állatok tenyésztésével foglalkozik. Az állandó teremhiány is gondot jelentett. Lassan kialakult az egyesület keretében az öt szakosztály, amely kisebb-nagyobb hullámvölgyeket leszámítva állandósult. Az egyesületet a baromfi-, a nyúl-, a díszgalamb-, a madár- és a postagalamb-tenyésztők alosztályai képezték.

A bíróságon a következő néven jegyezték be őket: Maltézer Aprójószág-, Galamb-, Fajbaromfi-, Nyúl- és Díszmadártenyésztők Egyesülete. A múlt század hetvenes éveiben a parti iskolában megszűnt a tanulók oktatása, mivel kiépült az ún. központi iskola, oda költöztek át a diákok, és az épület üresen maradt. Nem tartották karban (mellesleg 1905-ben épült), az iskola sem tartott rá igényt, az enyészeté lett, emiatt veszélyessé vált. A helyi önkormányzat, a szövetség és az egyesület megállapodást kötött, amely lehetővé tette az épület felújítását több ezer óra önkéntes munkával. A munkálatokba a helyi vadászok is bekapcsolódtak, de a munka dandárját a kisállattenyésztők végezték. Itt kaptak otthont és helyet az évenkénti kiállítások megszervezésére, amelyek kezdetben helyi jellegűek voltak, majd regionálisá, sőt nemzetközivé váltak (Magyarország, Románia). A háromnapos kiállítást 400–600 látogató tekintette

A galambászegyesület tagjai

meg. Időközben az önkormányzat az új otthonba bevezette a gázt, a telefont. Nagy gondot fordítottak az utánpótlás nevelésére, a helyi Szervó Mihály Általános Iskola diákjait kapcsolták be, előadásokat, tanfolyamokat szerveztek számukra, kisállatokat adományoztak ingyen, hogy minél jobban odafigyeljenek az állatkák nevelésére, gondozására, versenyeztetésére. A szakosztályok közül a postagalamb-szakosztály a legszámosabb. 1981-ben ezt a szakosztályt a nagy Jugoszláviában is a legeredményesebbek között tartották számon. 1987-ben a muzslyai postagalamb-szakosztály volt az országos bajnok.

A muzslyai postagalambok részesei voltak annak a válogatottnak, amely az országot képviselte 1987-ben az olimpián. A postagalamb-tenyésztők közül érdemes kiemelni néhány lelkes és nagy szaktudású személyt: Lakatos József (1947–2000) volt a legerősebb postagalamb-tenyésztő, a legtöbb versenygalambbal, a legnagyobb versenyállománnyal, a legerősebb utánpótlás-neveléssel, neki volt a legtöbb díjazott versenygalambja, országosan, sőt a nemzetközi mezőnyben is helytállt. 1984-ben országos bajnokságot, 1987-ben országos csapatbajnokságot nyert.

Benyocki József, Sziveri Miklós, Sziveri Imre, Barna János, Gyömbér György, Ladvánszki István, Szabó János is országos és nemzetközi viszonylatban is ismertek voltak fajgalambjaikról (postagalamb és maltézer), számtalan versenyen dobogós helyezést értek el. 2009-ben Čulibrk Željko a szlovákiai Nyitrában megtartott galambkiállításon Európa-bajnoki címet érdemelt ki. A szakma hazai és nemzetközi körökben is jól ismeri a muzslyai galambászokat és galambjaikat. Tekintettel a sikerekre, Muzslya már háromszor adott otthont a postagalamb-tenyésztők legrangosabb, országos kiállításának (1987-ben, 2000-ben és 2003-ban), ami méltóképpen tükrözi azt a bizalmat, amelyet a Maltézer galambászái kiérdemeltek az egész ország területéről ideérkező vendégek fogadásának, valamint a szervezésnek a színvonalával. A kiállítások mellett ilyenkor szakmai tanácskozásra, véleménycserére, eladásra, alkalmi bemutatókra is sor kerül.

A szakosztály nagy gondot fordít a más helységekből működő hasonló szakosztályokkal való együttműködésre: mindkét Becsével, Versecével, Nagykikindával, Újvidékkel, Antalfalvával (Kovačica), Szabadkával, Zomborral, Zentával, Nagybecskerekkel. A külföldiek közül csak néhányat említünk: Wales, Ausztria, Németország, Görögország, Magyarország, Románia stb., amely országok egyesületeivel szintén jó kapcsolatot ápolnak.

Az elmúlt 49 évben a következő személyek irányították az egyesületet: Égető Sándor (1962–1970), Deák János (1970–1974), Kovács János (1974–1978), Lakatos György (1978–1982), Szivéri Miklós (1982–1984), Ispánovity István (1984–1986), Lakatos József (1986–1988), Nagy István (1988–1990), Kormányos Illés (1990–1992), Nestorov Stevan (1992–1994), Bajić Aleksandar (1994–1998), Kovács Pál (1998–2002).

Kostić Radovan (1959–) mérnök 2002-től az egyesület elnöke. 1974 óta foglalkozik szabadidejében a máltai galambok tenyésztésével, és az egyesületnek a tagja. Több évtizeden keresztül az elnökség tagja. Sokat tett a máltai galambok szerbiai szövetségének létrejöttéért. Jelenleg ő a szövetség szervezőtitkára. Radovan sokat szorgoskodott a környező egyesületekkel való jó kapcsolatok kialakításáért, fenntartásáért. Kiállítások, versenyek szervezésében mindig jeleskedett. Az egyesületen kívül is aktív társadalmi életet él.

Kostić Radovan

A muzslyai vadászok egyesülete – Krasnica

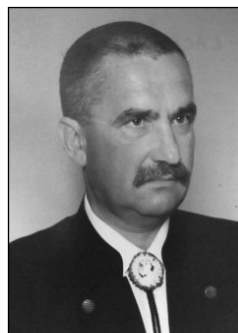
A muzslyai település kialakulásával olyan telepések is érkeztek, akik vadászattal is foglalkoztak, tehát mondanunk sem kell, hogy néhány év után, 1932-ben Muzslyán is megalakult a vadászegyesület Fácán néven. Az első elnök Csordás András volt. Mivel ebben az időben a település is önálló volt (1905-től), vele együtt a muzslyai vadászok egyesülete is. Az akkori vadászegyesület szabályai megegyeztek a maival: a vadak életben tartása, a kártékony állatok megfelelő számban tartása a természeti ökoszisztémákhoz viszonyítva, az egyensúly létrehozása és fenntartása. Az első vadászegyesület tagjai: Kónya István, Kónya Mátyás, Palatinus István, Kenderesi Péter, Kazi Sándor, Rózsa Sándor, Rózsa János, Szitás Péter, Gombos Antal, Bakos Lázár, Viola István és Borsos József. Talán ebben az időben volt a leggazdagabb a vadállománya a mindenkori vadászegyesületnek – a feljegyzések, elmondások, megsárgult fényképek erről tanúskodnak. A nyúl mellett több kapitális őze, bakja, természetesen vaddisznaja is volt, nem említve a szárnyasokat. Abban az időben kevesebb vadász volt, és a vadászetikát jobban tiszteletben tartották (a háborúk évei mindig kivételt képeztek). 1944 decemberében alakult meg hivatalosan az önálló egyesület. Az ötvenes években rövid ideig (1950-től 1952-ig) a nagybecskereki vadászegyesülethez tartoztak, ebben az időszakban a vadállomány állandósult, nagyon sok szárnyas volt a muzslyai lapályos, nádas területeken.

1964-ben a nagybecskereki vadászszövetség felsőbb (párt-) utasításokra elvette a vadászterület egy részét, amely határos volt az aradáci vadászterülettel egészen a Tiszáig (a határ jobb oldali részét), ugyanezt tették az aradáci vadászterülettel is (tőlük a határ bal oldali részét vették el, amely határos volt a muzslyaival), és ott turisztikai vadászterületet hoztak létre. Természetesen azon a részen megszüntették a vadászatot mindkét település vadászai számára, emiatt ott annyira elszaporodott a nyúlállomány, hogy élve fogták. A helyi iskola felsős diákjai meghajtották a vadászterület egy részét, és a kifeszített hálókba belegubancolódtak nyulakat élve fogták el, és szállították külföldre. A nagyobb vadak (őz, disznó, róka) többsége ekkor „tűnt el”. Évek múltán a vadállomány annyira megcsappant, hogy a nagybecskereki vadászszövetségnek már nem volt érdeke tovább gazdálkodni ezen az egyesített területen, és visszaadták az anyaegyesületeknek. 1967-ben a nagybecskereki vadászszövetség a muzslyai vadászoktól a vadászterületük ún. bal oldali részét az écskai halgazdasághoz csatolta, amelyhez a lukácsi, erzsébetlaki vadászterületeket is odacsatolták, szintén a vadászturizmus „fejlesztése” céljából (szintén felsőbb utasításra – a pártatyák ide jártak nemes vadakra vadászni). Ezekben az években a fent említett területen a helyi vadászoknak nem volt szabad vadászniuk. Hét év alatt a vadállományt teljesen kilőtték, vagy élve összefogdosták, hogy külföldön értékesítsék. 1974-től ismét egyesíthették a vadászok a muzslyai vadászhatárt, ettől az évtől kezdve 5600 hektáron gazdálkodhattak.

Gondos, tervszerű vadgazdálkodással helyreállíthatták a természetes állategyensúlyt. 1980 óta tagjai voltak a vadászszövetségnek, de önállóan gazdálkodtak, ennek eredménye a fokozott vadgondozás, a tervszerű vadállományról szóló nyilvántartás (évenkénti számlálás), megfigyelés, óvintézkedés, telepítés, téli etetés, meghatározott számú vadállat kilövése, fiatal vadászok beiktatása, nevelése, a vadászetika tiszteletben tartása, amely jellemezte és jellemzi a vadászegyesület működését. A legtávolabbi vadászterület mintegy 18 kilométerre van a falutól, a nagy távolság nagyobb odafigyelést, ellenőrzést, felügyeletet, hatékonyabb intézkedést igényel. A vadászok egyesülete minden évben folyamatosan fácáncsibét telepít, hogy növelje és javítsa a fácánállományt. A Tisza mentén lévő vadászlakot állandóan javítgatják, tatarozzák (önerőből és a helyi közösség anyagi ráfordításával), ezzel javítják a vadászlak állapotát, hogy az idelátogató külföldi (olaszországi) vadászturistákat visszalátogatóként tudják fogadni. 2010-ben az egyesületnek 105 tagja volt. A vadászegyesület elnökei az elmúlt időszakban: Csordás Ferenc,

Tóth Ferenc, Kocsis Pál, Molnár Ede, Tóth Ferenc, Restás Ferenc, Gyömbér István (Zsuzsi), Kálmán Sándor, Palatinus János, Tézsla Nándor, Labanc Lázár, Gombos Géza, Lackó György, Kaslik József, Báló József és 2010-től újra Lackó György.

Lackó György (1954–) 1986 óta tagja a vadászegyesületnek. Kezdetben mint vadászgyakornok, majd, miután letette a vadászvizsgát, az első sikeres vadászat után felszentelték, a vadászok közé avatták. Fiatalon aktívan kivette részét a falu vezetéséből, tagja volt a helyi önkormányzatnak. Két alkalommal töltötte-tölti be a vadászegyesület elnöki tisztségét. Nagy gondot fordított a vadvédelemre, a vadászat fellendítésére.

Lackó György

Méhészek egyesülete

Nincs írásos emlék arról, hogy a telepések valamelyike méhészettel foglalkozott volna, de a két világháború között a Tisza mentén egy területet Mézesfalvának neveztek el. Valószínűleg ott tartották méheiket a muzslyaiak. Hogy kik voltak az első méhészek, hány családdal méhészkedtek, erről sem tudunk többet. A második világháborút követően kezdtek megalakulni a társadalmi szervezetek Muzslyán, így a méhészek egyesülete is. A múlt század hetvenes éveiben, pontosabban 1973-ban alakult meg a méhészek egyesülete 22 alapító taggal: Fiser István, Törköly Lajos, Karl János (Klószi, a kovács), Kapás Sándor, Kovács András, Hunka János, Kovács József (pékes) stb. A méhészegyesület a téli időszakban, amikor a méhesben kevesebb a munka, szakmai tanácskozásokat, előadásokat, méhésztalálkozókat szervezett. Az ilyen tanácskozások lényege a tapasztalat- és véleménycsere, a megfelelő intézkedések megtétele a méhbetegségek megelőzéséért. A méhészek számára az is fontos volt, hogy közösen lépjenek fel a méz- és méhtermékek eladásakor, felvásárlásakor, valamint annak érdekében, hogy az állam hangsúlyozottabban támogassa a méhészetet. Emellett céljuk a méhészet mind nagyobb szerepvállalása és jelenléte a mezőgazdaságban (növények beporzása), a méhállományok szervezett szállítása, a mézkultúra serkentése, a méznek mint az emberi táplálkozás egyik fontos láncszemének a népszerűsítése a lakosság körében. A korszerűbb méhészkedés megalapozása érdekében fontos követni az új méhésztendenciákat. A muzslyai méhészek szoros kapcsolatot építettek ki a nagybecskereki, a vajdasági méhésszövetséggel, valamint a környező méhészegyesületekkel. A muzslyai méhészek méhállománya átlagosan 30–50 család között mozgott. Főleg fekvő

kapárokkal méhészkedtek, és a méheiket évente több méhlegelőre is szállították: a Deliblati-homokpusztára és Szerbiába az akácra, a Fruška gorára a hársra, napraforgóra a környező települések, szövetkezetek nagyobb napraforgó-parcelláira stb. A méhészegyesület tagjai közül néhányan az ezredfordulón csak a méhészetre hangolódtak, vállalva a méhészet napos és árnyoldalát. Bálint János, Lackó Attila, Torma Nándor rendszeresen részt vesznek a méhészfesztiválokon, -kiállításokon, -vásárokon. Az egyesület tagjai közül Bálint János és fia, Tomi rendelkezik a legerősebb méhállománnyal, bejegyzett méhészek több száz méhcsaláddal, és családi vállalkozásként, foglalkozásszerűen űzik a méhészetet.

A méhészek egyesülete helyiséget kapott a helyi közösség tanácsától a Piros Csizma udvarában, ott tartják a vezetőségi megbeszéléseket, itt vannak kiállítva az egyesület oklevelei, érmei. Minden évben közgyűlésen számolnak be az egyesület munkájáról, eredményeiről, terveiről. Az elmúlt időszakban, 15 év alatt a tagság számbelileg is gyarapodott – vannak fiatal méhészek –, és állományban is erősödött. Az egyesület tagjai (58 egyén) 1800 méhcsaládról gondoskodnak.¹¹⁶ Az elmúlt időszakban a következő elnökök irányították az egyesületet: Torma István, Bálint János, Kovács Pál. A 2011-es közgyűlésen méhészlóvaggá ütötték, nevezték ki: Bálint Jánost, Karl Jánost, Kovács Pált, Torma Nándort, Torma Istvánt, Lackó Attilát. Ők a muzslyai méhészegyesület követői, akik képviselik a muzslyai méhészeket.

¹¹⁶ Uo.

A méhészek kirakata

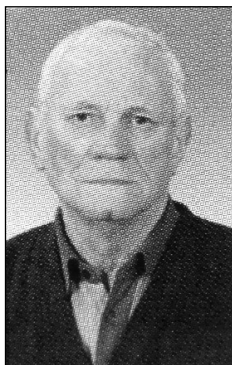

A nyugdíjasok szervezete

A munkaéveiket ledolgozók nyugállományba vonulnak (a nők 35 munkaévvel, a férfiak 40 évvel). Ezen idős polgárokról a közelmúltig csak a család gondoskodott. A szocializmus-kommunizmus időszakában a társadalmi viszonyok megváltozásával új gondolkodás, hozzáállás alakult ki. A szemléletváltás lényege, hogy a nyugdíjasoknak is lehetőséget kell adni a kibontakozásra az életaktivitásuknak megfelelő formában. A cél az volt, hogy hozzák létre helyben a nyugdíjasok szervezetét. 1971-ben alakult meg Muzslyán az öreg-ségi és rokkantnyugdíjasok alapszervezete. Évekre volt szükség, hogy a patriarchális gondolkodás talajában gyökeret eresszen az az elképzelés, hogy a nyugdíjasok is élhetnek teljes, aktív társadalmi életet. Az akkori faluvezetés úgy döntött, hogy a Piros Csizma udvarában megépítik a nyugdíjasok otthonát. Az anyagi támogatást a helyi közösség tanácsa állta, a munkálatokat a nyugdíjasok végezték ingyenesen. Ennek az összefogásnak az eredményeként már a következő évben elkészült az otthon, ahol a nyugdíjasok papírra vetett évi terveiket meg tudták valósítani. A nyugdíjasok számbavétele, aktivizálása egy-egy rendezvény, munkaakció kapcsán nehezen indult. A vezetőség kitartásának és cselekvőképességének köszönhetően kialakult a heti, havi, évi munkamenet. A nyugdíja-

A nyugdíjasok otthona

Baranyi Mihály

sok több szekcióban fejtik ki tevékenységüket: sport, szórakozás (ének-, zenecsoporthoz), munkaakciók. A vezetőség a tagság számának növekedésével (hiszen már elérte az 1000-et) kérte a faluvezetést, hogy bővítsék az otthonukat, amire sor is került, a bővítés során a Vöröskereszt szervezete számára is helyiség készült ugyanazon tető alatt. Az ezredforduló elején a kerthelyiség és a terasz is elkészült, ami lehetőséget adott arra, hogy a nyári hőségben a szabadban szórakozzanak. Mindkét nyugdíjasszervezet szoros kapcsolatot ápol a városi nyugdíjas-egyesülettel, a muzslyai civil szervezetekkel és a helyi közösség tanácsával, a testvértelepülések nyugdíjasszervezeteivel, a környező hasonló egyesületeivel. A vezetőség évente igyekszik megszervezni a tüzelő (szén, fa), az élelmiszerek, tisztálkodási szerek beszerzését, az üdüléseket, kirándulásokat, alkalmi vigadalmi esteket. A falu minden megmozdulásában részt vesznek, több munkaakciót szerveznek, a Föld napja alkalmából évente szervezetekben is jeleskednek. Az öregségi egyesületet irányították, volt elnökök: Tóth Ferenc, Kovács András, Tápai Ferenc, Selymes Ferenc, Bodor András, Téglási Sándor.

A rokkantnyugdíjasok szervezetének elnökei, akik irányították a szervezetet: Révész Péter, Turinski Jovan, Rapos József, Pakai Mihály, Baranyi Mihály. Utóbbi helybéli, muzslyai születésű, sokat tett és tesz a nyugdíjasszervezet érdekében, vezetése alatt jó kapcsolatot ápol a magyarországi Mindszent város nyugdíjas-egyesületével. A helyi közösség tanácsával mindig kitűnő kapcsolata volt, akárcsak a nagybecskereki nyugdíjasszövetséggel. Fáradhatatlanul dolgozik, nagy megbecsülésnek örvend.

Az Önkéntes Tűzoltótestület

A település létrejöttével egy időben alakult meg az önkéntes tűzoltószolgálat Muzslyán, ez a Monarchiában szinte szent kötelezettség volt. Különösképpen, ha tudjuk, hogy a telepések fő foglalkozását a mezőgazdaság képezte. Minden telepesház udvarában szén-, szalma-, here-, lucernakazlak, kukorica-, napraforgószárkúpok voltak, amelyek gyúlékonysága sok esetben tűzveszélyt jelentett. A telepesházak plafonjai nádból készültek, ami különösen a fűtési időszakban (a kemence, rakott tűzhelyek miatt) tüzesetre adott lehetőséget. Ezért óvintézkedésként indokolt volt a tűzoltószolgálat megalakítása. Sok esetben a felnőttek figyelmetlensége, a gyerekek gondatlansága miatt keletkezett tűz, de előfordult szándékos gyújtogatás is. A muzslyaiak betelepülésekor Nagybecskerek város

X. körzetét képezték, ezért a városi törvények a telepésekre is vonatkoztak teljes egészében. Az első írásos feljegyzés 1893 januárjából való: a *Torontál* közli, hogy Rónay Jenő, Torontál vármegye főispánja a muzslyai telepen fennálló tűzoltóegylet javára 25 forintot adományozott.¹¹⁷ A *Torontál* 1893. május 6-ai számában arról cikkeztek: „Flórián napján. A helybéli tűzoltóság mint minden évben úgy az idén megünnevelte védszentjének névünnepest. E hó 4-én teljes díszben, zászlója alatt vonult a muzslyai telepi tűzoltósággal egyesülve a római katolikus templomba, ahol a védszent tisztelére mondott istentiszteleten vett részt. Délután pedig zeneszó mellett a kincstári erdőbe vonult ki, ahol kedélyére ünnepeltek.”¹¹⁸

A *Torontál* 1895. április 26-ai számában az alábbiakat olvashatjuk: „A tűz szörnyű pusztításának híre, amint a szomszéd Lukácsfalva községből veszünk. Húsz ház, számos melléképület vált rövid pár óra alatt hamuvá. Kühn alparancsnok vezetése alatt egy tűzi fecskendővel rögtön ki is vonult Lukácsfalvára, ahol már ez idő tájt teljes működésben volt a tűz, a színhelyéhez közelebb eső Muzslya telep tűzoltósága.”¹¹⁹ A nagybecskereki tűzoltóság tanácsának 1893. november 8-án kelt jegyzőkönyvében, a 3. napirendi pont alatt a következőt olvashatjuk. „3. Több muzslyai tűzoltó tag panaszkérvénye, – a tűzoltói ügyek rendezése tárgyában a közgyűlés egybehívása iránti határozatot: A muzslyai községházán ez év november hó 12-én tartandó közgyűlés egybehívni határoztatik és annak megtartásával Pflok Nándor szolgálatvezető azonnal megbíztatik.”¹²⁰ A *Torontál* 1899. szeptember 14-i számának tanúsága szerint: „Sóka Ignác római katolikus plébános bevonulása Felső Muzslyára – a tűzoltóság Joó Pál vezénylete alatt tisztelgett.”¹²¹

Még számtalan cikket tudnánk felsorakoztatni ebből a korszakból, amelyek egyértelműen arról tanúskodnak, hogy Muzslyán a település létrejöttével egy időben alakult meg a tűzoltószolgálat, amely a nagybecskereki szolgálathoz tartozott, mint maga a település is. 1901 januárjában a telepések nehéz helyzetük kapcsán, különválási törekvésük indoklásaként kiemelik: „van földművelési gazdakörünk, önálló hitelszövetkezetünk, tűzoltó egyesületünk.”¹²² 1905-ben Muzslya elszakadt a várostól, és mint önálló nagyközséget tartják számon, 1908-ban alakult meg az önálló muzslyai önkéntes tűzoltóság, ekkorra elkészült a testület alapszabályzata, amelyet a magyar belügyminiszter jóváhagyott.

A *Torontál* 1909. március 26-ai száma hozza hírül: „A felső muzslyai önkéntes tűzoltó egyesület alapszabályait a belügyminiszter jóváhagyta.”¹²³ Első elnöke a falu jegyzője, Benedek Zoltán

¹¹⁷ *Torontál*, 1893. január.

¹¹⁸ Uo. 1893. május.

¹¹⁹ Uo. 1895. április.

¹²⁰ A civil szervezetek jegyzőkönyve 1899-ből.

¹²¹ Uo.

¹²² *Torontál*, 1901. január.

¹²³ Uo. 1909. március.

volt. Kezdetben épület hiányában a községháza udvarában kaptak szertárhelyiséget, ahol szerény felszerelésüket tartották. A tűzoltók sötétkéék egyenruhát viseltek (legénységi, tiszti ruha), amelyet a helybéli szabók varrtak. Feladataik között szerepelt a tűzvédelem fenntartása, a tüzesetek megelőzése, tűz esetén a gyors, hatékony intézkedés, tanfolyamok szervezése a tagság részére, ügyelet a terménybetakarítások alkalmával, fiatalok toborozása, a folyamatos bevetési készség fokozása a tagságban, alkalmi ünnepek, szórakoztató-vigadalmi műsorok szervezése. A muzslyai ÖTT védőszentje Szent Flórián. Az egyesület a szolgálat megalakulásától kezdve különböző művelődési tevékenységeket is végzett. Hamar megmutatkozott az igény a könyvtár létesítésére, ennek érdekében a vezetőség úgy döntött, hogy könyvvásárlásra a tagsági díjból és a különböző bevételekből 35 dinárt költenek (ez 1933-ban történt, egy lánc földnek az ára ebben az időben 180 dinár – ezt csak összehasonlításként említem). Az aratás és cséplés alatt, július 1-jétől augusztus 10-éig két-két személy tartott állandó ügyeletet a községháza szertárában 20 órától reggel 5 óráig, egy pár lovat és kocsit a község biztosított. A tűzoltók állandó teremhiánnyal küszködtek, a gyűléseiket, a tanfolyamokat az iskola épületében bonyolították le. A harmincas évektől kezdődően folyton nőtt az ellentét az iskola és a tűzoltóság között a tanterem használata miatt. A tűzoltóság vezetősége úgy döntött, hogy anyagi ráfordításukkal és önkéntes munkával fel fogják építeni új otthonukat. 1938 augusztusában beköltöztek a templom melletti otthonukba, amivel kezdetét vette egy új szakasz az ÖTT életében. Ezután indult be a művelődési, vigadalmi élet

A tűzoltóotthon
épülete ma

is. Az egyesület elnökei a település meghatározó személyei voltak: jegyzők, iskolaigazgatók, a falu tekintélyes polgárai. A háború érzékenyen érintette a tűzoltóságot, a megszállók behatárolták munkájukat időben, az aktivitások mértékében. A szocialista-kommunista világban egy új társadalmi szerepben, szociális légkörben végezték feladatukat. Felszerelésüket fokozatosan és folyamatosan korszerűsítették. A széles körű és sokrétű társadalmi szerepüket áadták egy-egy újonnan alakuló szervezetnek.

Csak a tűzvédelemre, az azt megelőző feladatokra, a versenyekre, a fiatalok toborzására, képzésére szorítkoztak. Az 1970-es években tűzoltókocsit kaptak a várostól, ami nagy előrelépést jelentett: hatékonyabbakká váltak, gyorsabban érkeztek bevetésre, előbb kezdték az oltást. 1981/82-ben a Hunyadi János és a Testvériség-egység utca találkozásánál lévő, háromszög alakú területen kiépült a tűzoltólaktanya, honvédelmi és társadalmi önvédelmi központ, amely abban az időben korszerűnek számított. A tűzoltók ide költöztek át, a volt épületüket néhány év után lebontották, és a helyén parkot létesítettek. Az ÖTT az egyik legtömegesebb, legjobban szervezett egyesület a helyi közösség területén. A versenyeken kimagasló eredményeket érnek el minden versenykategóriában, a fiúk, lányok mezőnyében egyaránt. Erről a több száz serleg, plakett, emlékérem, oklevél, kitüntetés tanúskodik az egyesület épületében. A néhai JSZSZK szövetségi, köztársasági, körzeti, községi versenyekről rendre dobogós helyezésekkel tértek haza. Legnagyobb sikereik egyikét 2001-ben a XIII. Nemzetközi Ifjúsági Tűzoltóversenyen érték el, amelyet a finnországi Kuopióban rendeztek meg. Ezen a nemzetközi „tűzoltó-olimpián” 23 ország 44 csapata vett részt, ebből nyolc lánycsapat volt. A muzslyai lányok a harmadik helyen végeztek a lengyel és a szlovén csapat mögött. Ez minden idők legnagyobb sikere a muzslyai tűzoltó-egyesület számára. Nagyon jó kapcsolatot ápolnak a környező települések egyesületeivel, a magyarországi Mindszenttel stb.

Egy-egy tüzeset, természeti csapás kapcsán a határozott, szakszerű, gyors fellépésük annak a bizonyítéka, hogy önkéntes alapon, társadalmi munkában is művelhető magas szinten a tűzvédelem. A nyári időszakban, az aratás kezdetén az ügyelettartás mellett rendszeresen ellenőrzik a tűzoltókészülékeket, a mezőgazdasági gépparkot.

A helyi általános iskola diákjait évről évre bekapcsolják a pionírok csoportjába, így biztosítva az utánpótlás-nevelést. 2010-ben több tűzoltó 50 évi szorgos, önfeláldozó, hűséges munkájáért aranyplakettet kapott: Takács József, Molnár János, Keszter Lajos.

Bata Dezső

Az ÖTT elnökei: Joó Pál 1893 (ekkor még a városhoz tartozott a testület), Benedek Zoltán 1908 (ő volt az első önálló ÖTT elnöke), Táborosi György, Csada Frigyes, Fiser Mihály, Veskov Radivoj, Stakić Zaka 1933–38, Belan Domenik 1938–1941, Riff Péter 1941, Tóth Ferenc, Riff Béla, Csordás Illés 1967–71, Katona János 1972–1980, Szekeres János 1980–1984, ifj. Molnár János 1984–1988, Juhász Mihály 1989–1992, Jaksa Zoltán 1992–1999, Bodó Géza 1999–2004, Tripković Miroslav 2004–2008.

Bata Dezső (1963–) 2008 óta az egyesület elnöke, 1970-től tagja az ÖTT-nek, 1974-ben tette le a tűzoltóvizsgát, 1986-ban szakképzett tűzoltó vizsgát tett Újvidéken. Jelenleg a legmagasabb önkéntes tűzoltói rangban van: I. fokú tűzoltó főtiszt. 1994–2008 között a testület parancsnoka. A vajdasági tűzoltó-aranyjelvény tulajdonosa, a Tomislav Karađorđević herceg nevét viselő III. fokú érdemrenddel tüntették ki, 2010-ben a Szerbiai Tűzoltószövetségtől elismerő oklevelet kapott az önkéntes tűzvédelem területén elért kimagasló eredményéért, a fiatalokkal való több évtizedes önzetlen foglalkozásáért. Bata Dezső sokat tett és tesz a muzslyai ÖTT jó hírnévének öregbítéséért.

Road Flyers Motorosklub

A motorozásnak voltak és vannak kedvelői, hódolói, akik nemcsak szép idő esetén ülnek nyeregbe, és motoroznak az útjainkon, hanem egész éven át ezzel a járművel közlekednek, például a munkahelyükre. A technika fejlődésével a járgányok tökéletesedtek, növekedett a motorkerékpárok köbtartalma, ereje, végsebessége, a száguldás szerelmesei pedig követték a motorkerékpározás kihívásait. Nincs írásos feljegyzés arról, hogy Muzslyán kinek volt először motorbiciklije, az azonban biztos, hogy a motorozásnak helyben is voltak követői. A motorozás egyik szerelmesének, az 1933-ban született Hallai Józsefnek a visszaemlékezése szerint: „Muzslyán is volt nagymotoros, a háború utáni években kardános motorja volt Sziveri Janinak. A hatvanas években jelentek meg az első kétsebességű Tomos motorbiciklik, ebből sem volt sok a faluban, csak a legtehetősebbeknek, Jójárt Jánosnak (jómódú paraszt volt), Tóth Ferinek (Balla, a köteles). A hatvanas évek végén a magyarországi Pannónia nagymotorok jelentek meg, és volt néhány a faluban: Varga Pistának (földrajztanár volt), Gyömbér Bandinak. Ebben az időben kezdték nálunk (JSZNK) is gyártani a Szarajevó melletti Vogošćán az NSU Pretis nagymotorokat (ezek négyüteműek, és csak tiszta benzinnel

működnek), rajtam kívül még volt Kasliknak, Rácz Gézának, Varga Gyurkának, Hallai Bertának. A hetvenes-nyolcvanas években már a nyugati és keleti motorokból (Kawasaki, Suzuki, MZ) is volt a muzslyai utakon.”

1997-ben jegyezték be a motorosklubot Muzslyán Road Flyers néven, és még abban az évben megrendezték az első motorostalálkozót. Az alakuláskor 52 tagja volt az egyesületnek. A motorostalálkozók általában három napig tartanak, és az országból, sőt külföldről is összesereglenek a motorozás hódolói. Az első motorostalálkozóra 250 motoros érkezett, és vonult fel Muzslya főutcáján a város főteréig, közlekedési rendőr kíséretében. A motorosok muzslyai találkozóját azóta minden évben megrendezik. Az ezredfordulón a motorosok helyet kaptak a volt parti iskolában, azt a helyiséget berendezték, most már vendégeket is fogadhatnak elszállásolással, kis szórakozóhelyiséget nyitottak a tagság részére, ahol összejöveteleiket tartják. Év közben több emberbaráti akcióban vettek, vesznek részt (véradási, gyűjtési, falurendezési stb.). Jó kapcsolatot ápolnak a helyi civil szervezetekkel, a környékbeli és a határon túli motorosegyesületekkel. Rendszeresen fellépnek más motorosegyesület találkozóin, határon innen és határon túl. Ez idáig az egyesületet Gombos Csaba és Takács Zoltán vezették.

A Road Flyers
Motorosklub épülete

Muzslya Motorosklub

A közelmúltban (2008-ban) a muzslyai Road Flyers Motorosklubból a tagság és a vezetőség egy része kirajzott, és új motorosegyesületet hoztak létre – ez a Muzslya Motorosklub. Ez a motorosegyesület is hasonló célokért, tervek megvalósításáért száll síkra: a motorozás népszerűsítése, kapcsolatteremtés a többi motorosszervezettel stb. Az egyesület elsődleges célja, hogy megteremtse a saját otthonát. Egy évvel az alakulásukat követően a Révész Antal utcában létrehozták saját helyiségüket, amelyet klubhelyiséggé alakítottak át. Évenként július/augusztus hónapban megszervezik a Lehel sportközpontban a motorosok találkozóját. Ezeken is részt vesznek a környéki és a távolabbról érkező motorosok. A találkozók esti óráiban ismert rockegyüttesek szórakoztatják a motorosokat és a részt vevő vendégeket. A motorostalálkozók szombatján a motoros felvonulás igazán vonzó látványosság a helyi lakosság számára, amikor több száz motoros rendőri kísérettel felvonul a város központjába és vissza. A muzslyai motorosok év közben több humanitárius rendezvényt szerveznek, illetve vesznek részt rajtuk: motoros Mikulás-járás az óvodában, Télapó-járás a faluban, a hagyományápolóknál és más civil szervezeteknél szervezett felvonulás.

A Muzslya Motorosklub
épülete